పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టే

ఎడారిలో ఎండిన పువ్వు

డ్యూటీకి టైమయిపోతోందని హడావిడిగా యూనిఫామ్ మార్చుకుంటున్నాను నేను.

ఇంతలో లంచ్ చేసి లాకర్ రూములోకి వచ్చిన డోనా, నన్ను చూడగానే "హేయ్ లలీ నీకో విషయం తెలుసా?" అంది నన్ను ఊరిస్తున్నట్లుగా.

డోనా టెలిఫోను ఆపరేటర్‌గా పనిచేస్తోంది. ఆమెను మా హోటల్లోని వారందరూ "బి.బి.సి న్యూస్" అనే నిక్‌నేమ్‌తో పిలుస్తుంటారు. ఆమె నోట్లో నువ్వు గింజ నానదు. ఏ విషయమూ ఆ నోట్లో ఒక్క క్షణంకూడా దాగదు. అస్తమానం ఏదో ఒకటి ఎవరో ఒకరి గురించి చెపుతూనే ఉంటుంది. అయితే ఒక్కోసారి ఆవిడ చెప్పే విషయాలు ఆసక్తికరంగా, ఉపయోగకరంగా ఉంటాయి. అందుకే అన్ని సమయాల్లో ఆమె మాటల్ని నెగ్లెక్ట్ చెయ్యలేము.

మొహానికి పౌడరు రాసుకుని పెన్సిల్‌తో కళ్ళకు కాటుక దిద్దుకుంటూ తయారవుతున్న నేను "విషయమేమిటో తొందరగా చెప్పు డోనా! టైమ్ లేదు. ఐదు నిముషాల్లో డ్యూటీలో ఉండాలి నేను" అన్నాను మాటలో విసుగు కనిపించకుండా జాగ్రత్త పడుతూ.

"చాలా బాధ కలిగించే విషయం సుమా. విన్న తరువాత నాకే చాలా ఏడుపు వచ్చింది" అంది మేటర్ చెప్పకుండా.

మెడలోని స్కార్ఫ్‌ను ఒక రౌండు చుట్టుకుని దాన్ని ఎడమవైపు వచ్చేలాగా ఓ ప్రక్కకి లాగి పువ్వులాగా మడిచి ముడి వేసుకుంటూ "అవునా? ఏవిటది?" అన్నాను అనాసక్తిగా ఇక ఓపిక లేక.

"రోసీ తెలుసుకదా?" అంది డోనా.

"అవును రోసీ నాకెందుకు తెలియదు? ఏమయింది రోసీకి?" అడిగాను నేను. (ఆ.. ఏముంది? ఏదో ఒకటి ఊహించి రోసీ గురించి లేనిపోని గాసిప్స్ చెపుతుంది. అనవసరంగా డ్యూటీకి వెళ్ళే టైమ్‌లో వచ్చి నా టైమ్ వేస్ట్ చేస్తోంది అని మనసులో తిట్టుకున్నాను నేను.)

"అయ్యో అయితే నీకు ఇంకా విషయం తెలియదన్నమాట. నీకు తెలిసే వుంటుంది అనుకుంటున్నాను నేను" అంది. ఇంకా నాలో ఉత్సుకత రేకెత్తించాలని ప్రయత్నిస్తూ.

"నేను నెలరోజుల సెలవులనుండి మొన్ననే ఇండియా నుండి తిరిగి వచ్చాను కదా? నాకు ఎలా తెలుస్తుంది? సరే టైమయిపోయింది. వెళ్ళి నా ఆఫీసు నుండి నీకు ఫోను చేస్తాలే.. తరువాత మాట్లాడదాం" అన్నాను నచ్చచెప్పుతున్నట్లుగా. (కరెక్టు టైముకు వెళ్ళకపోతే మా సూపర్ వైజరు రాక్షసిలా గోడకున్న వాచ్ వైపూ నా వైపూ ఉరిమి చూస్తుంది మరి.)

నేను బయటికి వెళ్ళేదారికి అడ్డంగా నిలబడి "లలీ, నేను చెప్పేది విని వెళ్ళు లేకపోతే తరువాత నువ్వే బాధపడతావు" అంది.

అయ్యో అనవసరంగా ఈరోజు ఈవిడ చేతిలో చిక్కిపోయానురా దేవుడా, ఇక నన్ను వదలదు అనుకుంటూ "సరే తొందరగా చెప్పు డోనా" అన్నాను నా రిస్ట్ వాచ్‌లో టైము చూసుకుంటూ. రెండు కావడానికి ఇక ఒకే ఒక్క నిముషం మిగిలి ఉంది. ఈ ఒక్క నిముషంలో నేను లిఫ్ట్‌లో, పన్నెండో ఫ్లోర్‌లో వున్న నా సెక్షన్‌లోకి వెళ్ళాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నాను. కానీ ఈ 'డోనా' నన్ను వదిలితేకదా!

"సరే చెప్పేస్తున్నా విను. మన లాండ్రీలో పనిచేసే "రోసీ"కి ఆపరేషను చేసి ఎడమకాలు మోకాలి వరకూ పూర్తిగా తీసేసారు తెలుసా?" అంది డోనా.

ఉలిక్కిపడ్డాను నేను. "నువ్వు చెప్పేది నిజమేనా?" అన్నాను నమ్మలేకపోతూ.

"అవును లలీ! 'రోసీకి' డయాబెటిస్ వుంది కదా? అయినా సరే కేర్ చెయ్యకుండా - స్వీట్స్, చాక్‌లెట్స్, కేకులు బాగా తినేది. ఒక్కసారిగా షుగరు కంట్రోల్ కాకుండా పోయి, మొదటగా బొటనవేలు, తరువాత పాదం, ఆ తరువాత మోకాల వరకూ కట్ చేసి తీసేసారు. పాపం ఇంకా హాస్పిటల్లోనే ఉంది. నేను కూడా వెళ్ళి చూసి వచ్చాను. రోసీని ఆ పరిస్థితిలో చూసి నాకు ఏడుపు ఆగలేదు. నీకు ఇంకో విషయం తెలుసా? ఆ యూసెఫ్ వదిలేసి వెళ్ళిపోయాకే రోసీ ఇలా తయారయ్యింది. తన ఆరోగ్యం గురించి శ్రద్ధ లేకుండా ఎపుడూ ఆ యూసెఫ్ గురించే ఆలోచిస్తూ ఏడుస్తూ ఎవరికోసం బ్రతకాలి? ఎందుకు బ్రతకాలి అంటూ ఉంటుంది. ఏంటో ఆ మూర్ఖత్వం. ఇపుడు తన కాలునే తీసేసారు ఎలా బ్రతుకుతుంది? ఆ యూసెఫ్ వచ్చి ఈవిడను చూసుకుంటాడా?" అంది.

వెళ్ళిపోయేదాన్ని ఆ విషయం వినగానే నిశ్చేష్టురాలినై తలుపు దగ్గరే నిలబడిపోయాను.

"అయ్యో ఎంతపని జరిగింది? ఇపుడు ఎలా ఉంది? 'రోసీ' ఎక్కడ ఉంది?" ప్రశ్నించాను బాధగా.

"అమిరి హాస్పిటల్లో ఉంది. నువు కూడా వెళ్ళి చూసిరా. ఇంతకీ ఇండియా నుండి నాకేం తెచ్చావు? "

అంది ఆశగా నావైపు చూస్తూ. "నీకోసం బాంగిల్స్ తెచ్చాను. తరువాత బ్రేక్ టైంలో ఇస్తాలే అన్నాను."

"సరేకానీ ఆ స్నేహకు అస్సలు ఏమీ ఇవ్వకు. లాస్ట్ ఇయర్ నువు ఇచ్చిన బాంగిల్స్ బాగోలేవని, నచ్చలేదని అక్కడే పడేసింది. మొదట నేను చూసి నాకు నచ్చిన కలర్ తీసుకుంటాను. ఓ.కే" అంది నవ్వుతూ.

"అలాగే తీసుకుందువులే" అంటూ అన్యమనస్కంగా రోసీ గురించే ఆలోచిస్తూ పరుగులాంటి నడకతో వెళ్ళిపోయాను నేను.

ఆ రాత్రి రోసీని గుర్తుచేసుకుంటుంటే నిద్రపట్టలేదు. ఎందుకిలా జరిగిందో పాపం. యూనిఫామ్స్ కోసం లాండ్రీ రూములోకి వెళ్ళినప్పుడల్లా ఆప్యాయంగా నన్ను పలకరించి, ఇస్త్రీ చేసి మడత పెట్టిన బట్టల్ని పొందికగా నా చేతికి అందించేది. నేను కనిపించినపుడల్లా ఎంతో ప్రత్యేకమైన అభిమానం నాపైన చూపించేది. ఎంత మంచిది రోసీ. ఎందుకిలా అయింది? ఇపుడు ఒక కాలితో ఎలా నడుస్తుంది? ఎలా పనిచేసి జీవిస్తుంది? మరుసటి రోజు ఉదయాన్నే అమిరి హాస్పిటల్‌లోకి వెళ్ళి రోసీని చూసి రావాలి అని మనసులో నిశ్చయించుకుని తెగని ఆలోచనలతో ఎప్పటికో, తెల్లవారుఝామున కాస్త కలత నిద్రపోయాను నేను.

హాస్పిటల్లోని తన వార్డు, రూము నంబరు వెతుక్కుని రోసీ ఉన్న బెడ్ దగ్గరికి వెళ్ళేసరికి టైమ్ పదిగంటలు అయింది. కాలు పోగొట్టుకుని దీనస్థితిలో ఉన్న రోసీని ఎలా ఓదార్చాలో అనుకుంటూ. భారంగా ఆ రూములోకి అడుగుపెట్టాను నేను.

నన్ను చూడగానే చిరునవ్వుతో పలకరించింది రోసీ. ఆమె చిరునవ్వును, ముఖంలోని ప్రశాంతతను చూసి ఆశ్చర్యపోయాను నేను. అస్సలు ఏమీ జరగనట్లు ఏదీ కోల్పోనట్లు మామూలుగా ఉంది రోసీ. కానీ.. కప్పుకున్న దుప్పటి క్రింద ఎడమకాలు లేని లోటు ఆ మంచంపై ఖాళీగా... వెలితిగా కనిపిస్తోంది.

ఇలాంటి స్థితిలోని మనుషుల్ని పలకరించడం, ఓదార్చడం నాకు కష్టమైన పని. ద్రవించే హృదయాన్ని కుదుటపరుచుకోవాలన్నా, స్రవించే కన్నీళ్ళకు ఆనకట్ట వేయాలన్నా నాకు కుదరని పని.

ఓ... భగవంతుడా - మనుషుల హృదయాల్ని ఎందుకు అంత సున్నితంగా మలిచావు? ఆ స్థితిలో ఉన్న రోసీని చూసి బిగుసుకుపోయిన నా నోటిని బలవంతంగా పెకిలించుకుని "రోసీ.. ఎలా వున్నావు? ఎందుకు ఇలా జరిగింది? నీవు నీ ఆరోగ్యం పట్ల కాస్త జాగ్రత్తగా వుండాల్సింది" అన్నాను.

నా మాటలకి భారంగా నిట్టూర్చింది రోసీ. "నిలబడే వున్నావు కూర్చో లలీ" అంది బెడ్‌కి ప్రక్కనే వున్న కుర్చీని చూపిస్తూ.

రోసీ మాట కాదనలేక బలవంతంగా ఆ కుర్చీలో కూర్చున్నాను నేను.

"ఎవరికోసం నా ఆరోగ్యాన్ని కాపాడుకోవాలి? ఎవరున్నారని నేను బ్రతకాలి?" నువ్వే చెప్పు అంది.

ఒక్క నిముషం.. నాకేం చెప్పాలో అర్థం కాలేదు. తరువాత తేరుకుని ఏదో బదులు చెప్పాలి అన్నట్లుగా "ఎవరికోసమో ఎందుకు? నీకోసమే నువు బ్రతకాలి. నీ ఆరోగ్యాన్ని జాగ్రత్తగా కాపాడుకోవాలి" అన్నాను తెలివిగా.

"అవును నిజమే, చిన్న దానివైనా కరెక్టుగా చెప్పావు. నిజం చెప్పావు. ఈ నిజం తెలుసుకోవడానికి నాకు ఇన్నేళ్ళు పట్టింది" అంటూ నవ్వింది.

"నువ్వు చెప్పినట్లు ఇకనుండీ నాకోసం నేనే జీవిస్తాను. తప్పదుకదా - అందుకే, జీవిస్తాను, ఈరోజు నీకు శెలవా?" అని ప్రశ్నించింది.

"అవును రోసీ... అందుకే ఇలా వచ్చాను" అన్నాను.

"అయితే సాయంత్రం వరకు నాతో పాటు ఇక్కడ ఉండవా ప్లీజ్. ఒక్కదానికే ఈ రూములో మంచంపై కదలకుండా పడుకోవడం చాలా బోర్‌గా ఉంది. కాలం అస్సలు గడవడం లేదు. అపుడపుడూ నన్ను చూడటానికి వచ్చే మన కొలీగ్స్, చెక్‌చెయ్యడానికి వచ్చే నర్సులు, డాక్టర్లు తప్ప మాట్లాడేందుకు ఎవరూ లేరు. ఎందుకో ఈరోజు నీతో మాట్లాడాలని ఉంది. నిన్ను చూసినప్పుడల్లా నా మూడో చెల్లి మేరీనే గుర్తు వస్తుంటుంది. తను అచ్చం నీలాగే ఉంటుంది తెలుసా అంది నా సమాధానం కొసం ఎదురుచూస్తూ" రోసీ.

సాధారణంగా మొహమాటం ఎక్కువ నాకు. రోసీమాట కాదనలేక పోయాను. అలాగే ఉంటానులే అన్నాను. కానీ మనసులో మాత్రం అక్కడ అలాంటి వాతావరణంలో ఉండటానికి కాస్త ఇబ్బందిగానూ బాధగానూ ఉంది.

కానీ.. ఆ రోజు అక్కడ ఉన్న నాలుగు గంటల్లో అంతవరకూ తెలియని రోసీ కథను తెలుసుకునే అవకాశం నాకు కలిగింది.

నేను సాయంత్రం వరకూ ఉంటాను అనడంతో - సంతోషంగా చిరునవ్వు నవ్వి "థాంక్యూ లలీ" అంది రోసీ కృతజ్ఞతగా.

"నెక్స్ట్ టైమ్ వచ్చినప్పుడు కొన్ని ఇంగ్లీషు నవల్స్ తెచ్చి ఇస్తాలే. చదువుతూ ఉంటే కాలం గడిచిపోతుంది" అన్నాను.

తన తలగడ క్రింద నుండి పదిలంగా బైబిల్‌ను బయటకు తీసి చేత్తో పట్టుకుని "ఇదిగో చదవడానికి ఇది వుంది చాలు. ఇంతకన్నా వేరే అవసరం లేదు" అంది.

"రోసీ.. నీకు ఇక్కడ బంధువులు, ఫ్రెండ్స్ ఎవరూ లేరా? ఇపుడు ఈ స్థితిలో ఎవరు నిన్ను చూసుకుంటారు?" ప్రశ్నించాను నేను.

"ఎవరూ లేరు లలీ, మా దేశం నుండి ఆడవాళ్ళు ఎవరూ పనికోసం గల్ఫ్ దేశాలకురారు. నేనే ఎంతో ధైర్యం చేసి, నా కుటుంబాన్ని ఆదుకోవాలనే ఉద్దేశంతో వచ్చేసాను. ఎవరైనా వున్నా కూడా ఇలాంటి సమయంలో ముఖం చాటేస్తారు" అంది నవ్వుతూ.

"ఓ.. వెరీ ఇంటరెస్టింగ్. రోసీ నీ గురించి, మీదేశం గురించీ నువు కువైటుకి ఎలా వచ్చావో ఆ పరిస్థితుల గురించీ చెప్పవా? వింటాను. నీ కథ తెలుసుకోవాలని చాలా ఆసక్తిగా వుంది" అన్నాను.

ఎందుకంటే రోసీ, ముస్లిమ్ దేశమయిన పాకిస్తాన్‌లోని క్రిస్టియన్ మతస్తురాలు. పాకిస్తాన్‌లో స్త్రీల పరిస్థితే కాక, క్రిస్టియన్ల, హిందువుల పరిస్థితి కూడా చాలా ఘోరంగా, హీనంగా ఉంటుందని, ఎంతో వివక్షత చూపిస్తారని నేను విని ఉన్నాను. మనిషికో కథ, దాని వెనుక ఒక చరిత్ర ఉంటుంది అని నా నమ్మకం.

"నీకు వినే ఆసక్తి, సమయం వుండాలేకానీ తప్పకుండా నా కథ చెపుతాను విను" అంటూ తన కథను చెప్పడం మొదలు పెట్టింది రోసీ.

"నా కథ పూర్తిగా నీకు అర్థం కావాలంటే మూడు తరాలనుండి అంటే మా అమ్మమ్మ దగ్గరనుండి మొదలు పెట్టాలి. కానీ క్లుప్తంగా విషయాన్ని నీకు చెపుతాను. మాది పాకిస్తాన్‌లోని 'కరాచీ' పట్టణం. పాకిస్తాన్‌లో హిందువులు, క్రిస్టియన్లు చాలా తక్కువ సంఖ్యలో ఉన్నారు. నిజం చెప్పాలంటే అక్కడ వారి పరిస్థితి చాలా దయనీయంగా ఉంది. ఇతర మతస్తులు తక్కువవారిగానూ అట్టడుగు వర్గం వారిగాను హీనజాతిగానూ అక్కడ పరిగణింపబడుతున్నారు.

ముఖ్యంగా క్రిస్టియన్లు రోడ్లపై చెత్త ఊడవటం, మురికి కాలువలు శుభ్రం చేయడం ముస్లిముల ఇళ్ళలో పనిమనుషులుగా పనిచేయడమే కాక వారి ఇళ్ళలో మరుగుదొడ్లు శుభ్రం చేసేపని (పాకీపని) కూడా క్రిస్టియన్లదే అక్కడ అల్ప సంఖ్యాకులైన క్రిస్టియన్లు మొహాల్లాలలోని సంపన్న వర్గాల ముస్లిముల ఇళ్ళలో పనిచేసుకుని వారు పెట్టే తిండితో, వాళ్ళు ఇచ్చే జీతంతో ఎంతో కష్టంగా, కఠినంగా వారి జీవనం కొనసాగిస్తున్నారు.

ఒక ముస్లిమ్ కుటుంబానికి డ్రైవరుగా పనిచేసే మా నాన్న నా చిన్నతనంలోనే చనిపోవడంతో అయిదుమంది సంతానమైన మమ్మల్ని పోషించడానికి మా అమ్మ నలుగురి ఇళ్ళలో పనిచేసి వారు దయతలచి ఇచ్చే జీతం డబ్బుతోను, పాతబట్టలు, మిగిలిన అన్నంతోనూ మమ్మల్ని పోషించి బ్రతికించింది. మా ఇంట్లో నేనే పెద్దదాన్ని నాకు ముగ్గురు చెల్లెళ్ళు, ఇద్దరు తమ్ముళ్ళు. నేను దగ్గరలో ఉన్న ఒక క్రిస్టియను స్కూలుకు వెళ్ళి చదువుకుంటూ, సాయంత్రం పూట, సెలవు దినాల్లో మా అమ్మకు పనిలో సహాయం చేసి చేదోడుగా ఉండేదానిని. కానీ వచ్చే చిన్న జీతం డబ్బులతో పిల్లల్ని పోషించి, స్కూలుకు పంపించడం ఆమెకు శక్తికి మించిన పని అయ్యేది. అందుకే నన్ను చదివింది చాలుగానీ స్కూలు మానేసి నాలుగు ఇళ్ళలో పనికి చేరు" అని చెప్పింది. నాకు చదువుకోవాలని చాలా ఇష్టంగా ఉండేది. స్కూలుకు వెళ్ళి చదువుకుంటాను అని బాగా ఏడ్చాను. మా అమ్మకు దిక్కు తోచలేదు. ఏం చెయ్యాలో అర్థం కాలేదు. ముట్టుకుంటే మాసిపోతుందా అనేంత వంటి రంగుతో బ్లూ కలర్ కళ్ళతో పొడవుగా, సన్నటి తీగెలాంటి శరీరాకృతితో మా అమ్మ చాలా అందంగా ఉండేది. ఎందుకంటే మా అమ్మమ్మ అప్పట్లో స్వతంత్రం రాకముందు, ఒక బ్రిటిష్ దొర దగ్గర పనిచేసేది. ఆ బ్రిటిష్ దొరే మా అమ్మమ్మకు జీసస్ గురించి చెప్పి ఆమెను క్రిస్టియన్‌గా మార్చేసాడు. అప్పటి నుండి మా కుటుంబం క్రిస్టియన్లుగా మారిపోయింది. ఆ బ్రిటిష్ దొర తన శరీరావసరాలకు మా అమ్మమ్మను లోబరుచుకున్నాడు. దాని ఫలితంగా మా అమ్మ పుట్టింది. బ్రిటిష్ వాడికీ - పాకిస్తాన్ స్త్రీకి పుట్టినది కావడంతో మా అమ్మ చాలా ప్రత్యేకంగా ఉండేది. ఆమె, మొహాల్లా లోని వీధిగుండా నడిచి పోతుంటే ముస్లిం మగవాళ్ళేకాదు, ఆడవాళ్ళు కూడా కళ్ళు ఆర్పకుండా మా అమ్మవైపే చూసేవారు. అలాంటి అద్భుత సౌందర్యరాశి అయిన మా అమ్మను లోబరుచుకోవాలని ముస్లిముల మగవారు వెంటపడి వేధించేవారు మగవాళ్ళ పోరు పడలేక మా అమ్మ తలనిండా, ఒంటినిండా ముసుగు కప్పుకుని పనికి వెళ్ళేది.

అలాంటి కష్ట సమయంలో ఒకరోజు మా అమ్మ పనిచేసే ఒక ఇంటి యజమాని మా ఇంటికి వచ్చి, ధైర్యంగా సూటిగా మా అమ్మతో "నువ్వు ఊ.. అంటే నీ బాధ్యత, నీ పిల్లల చదువుల బాధ్యత అంతా నేను చూసుకుంటాను." నన్ను నమ్ము అని బ్రతిమలాడాడు. ఆ బలహీన సమయంలో గత్యంతరం లేక ఆమె సరే అంది. అప్పటి నుండి అతడు అపుడపుడూ చీకటి వేళల్లో మా ఇంటికి వచ్చిపోతూ ఉండేవాడు. అతడు బాగా డబ్బు ఉన్నవాడు కావడంతో, మా చదువులకు, తిండికి ఇంట్లోకి ఏలోటూ లేకుండా అన్నీ

సమకూర్చి పెట్టేవాడు. ముఖ్యంగా మా అమ్మను బాగా చూసుకునేవాడు. మా అమ్మకు కష్టపడి పనిచేసే స్థితి తప్పింది. పిల్లలమైన మాకు విషయం అర్థమయినా పరిస్థితులు మమ్మల్ని అంతా మంచిదే అంటూ సముదాయించాయి. ఆ రోజుల్లో చాలాకాలం తరువాత మా అమ్మ ముఖంలో క్రొత్త మెరుపులు మేము చూసాము. అలా దాదాపు మూడేళ్ళు సుఖంగా, సంతోషంగా ఏ లోటూ లేకుండా జరిగిపోయింది. కానీ కాలం ఎపుడూ ఒకేలా ఉండదు కదా?

ఒకరోజు వయసుకు వచ్చి ఎదిగి ఇంట్లో ఉన్న నా పైన ఆయన కన్ను పడింది. అక్కడ ముస్లిమ్‌లకు వరసలు ఉండవు. తమ స్వంత తోబుట్టువులు, కూతుర్లను తప్ప అందరినీ కాముక దృష్టితోనే చూస్తారు.

అక్కడ స్త్రీ అంటే ఒక విలాస వస్తువుగా, శరీర వాంఛలు తీర్చే ఒక సాధనంగా, తమకోరికలు తీర్చే ఒక బొమ్మగా భావించే సమాజం మాది. వయసువచ్చిన అమ్మాయిల పరిస్థితి ఎంతో దుర్లభం. వారికి ఎన్నో ఆంక్షలు, కట్టుబాట్లు ఉన్నాయి. మేము నివశించే మొహాల్లా (ఏరియా) అలాంటి స్థితిలోనే ఉండేది. అక్కడ అప్పట్లో మా క్రిస్టియన్ల పరిస్థితి చాలా దుర్భరంగా ఉండేది.

ఆయన వచ్చి ఇక ప్రతిరోజూ మా అమ్మ దగ్గర నాకోసం గొడవపడేవాడు. రాత్రిపూట వచ్చి, నన్ను పట్టుకోవాలని, అనుభవించాలని బలవంతం చేసేవాడు. కానీ మా అమ్మ ఒప్పుకోలేదు. వద్దు, అది నీ కూతురుతో సమానం అంటూ ఏడ్చి బ్రతిమలాడి ఆయన కాళ్ళు పట్టుకుని ఎలాగో నన్ను ఆయన బారినుండి రక్షించేది. అలా పట్టిన పట్టు వదలకుండా ప్రతిరోజూ వచ్చి మా అమ్మకు, నాకూ రాత్రిపూట నిద్రలేకుండా వేధించేవాడు. మగవాడి కన్ను స్త్రీపైన ఒక్కసారి పడిందంటే వాడికోరిక తీరేంతవరకు వాడు మనశ్శాంతిగా నిద్రపోడు. అది మగవాడి నైజం.

నేను ఒప్పుకోకుండా గట్టిగా ప్రతిఘటించడంతో, ఆయన నా ముందే మా అమ్మను పట్టుకుని బలవంతంగా ఆమెను అనుభవించాలని ప్రయత్నించేవాడు

ఆ నరకం భరించడం మా వలన కాలేదు. వేరే మార్గం కనబడక, గత్యంతరం లేక ఒకరోజు "అమ్మా అంకుల్ మాట వింటానమ్మా. తమ్ముళ్ళు, చెల్లెళ్ళ భవిష్యత్తు బాగుండాలంటే తప్పదు" అన్నాను తెగింపుగా.

అంతే నా చెంప ఛెళ్ళుమంది. నా మాటలకి మా అమ్మ కాళికాదేవిలా కోపంతో ఊగిపోయింది. "మొదట నేను, తరువాత నువ్వు, ఆ తరువాత నీ చెల్లెళ్ళు వరుసగా జీవితాంతం ఇలా వాడి శరీర వాంఛలు తీరుస్తూ ఉందామా? సిగ్గులేదా నీకు? ఛీ" అంది. ఆ రోజు రాత్రి, అప్పటికప్పుడు మేము కరాచీలోని ఆ ఇల్లును వదిలేసి మూటాముల్లె, ముఖ్యమైన వస్తువులు సర్దుకుని అక్కడికి దూరంగా పెషావర్ పట్టణానికి దగ్గరలో ఉన్న ఒక పల్లెటూరికి చేరుకున్నాం. అక్కడ అమ్మా, నేను పదిమంది ఇళ్ళల్లో పనులు చేసి వాళ్ళు ఇచ్చిన దానితో రోజులు గడిపే వాళ్ళం.

అక్కడికి వెళ్ళాక మా ఎదురింట్లో మేడమీద ఉండే హీరా అనే అమ్మాయితో నాకు స్నేహం కుదిరింది. ఆ అమ్మాయి నా ఈడుదే ఆ అమ్మాయి నాన్న, అన్నయ్యలు కువైటులో ఉంటూ ఉద్యోగాలు చేసేవాళ్ళు.

మా పరిస్థితిని గమనించిన వాళ్ళు "రోసీ నువ్వు కువైటుకు వెళ్ళావంటే అక్కడ పనిచేసి డబ్బు సంపాదించి మీ కుటుంబాన్ని నువ్వు ఆదుకోవచ్చు. అక్కడి వీసాకోసం మేము ప్రయత్నించి నీకు సహాయంం చేస్తాము" అన్నారు.

వెంటనే "అలాగే" అనేసాను. వాళ్ళు చాలా మంచివాళ్ళు. వాళ్ళు చేసిన సహాయాన్ని నేను జీవితాంతం మరిచిపోలేను. ప్రపంచంలో అక్కడక్కడా ఇలాంటి మంచివాళ్ళు ఇంకా ఉన్నారు.

అయితే కువైటు వెళ్ళడానికి మా అమ్మ అంత సులభంగా ఒప్పుకోలేదు. ఎలాగో మంచి మాటలు చెప్పి ఆమెను ఒప్పించి నేను ఈ కువైటుకు వచ్చాను.

పదిహేనేళ్ళుగా పనిచేస్తునే వున్నాను. కుటుంబానికి కావలిసిన విధంగా సహాయపడ్డాను. మా అమ్మను కష్టపడనివ్వకుండా, ఆమెకు అవసరమైన డబ్బు పంపిస్తూ విశ్రాంతి తీసుకోమని చెప్పాను. తమ్ముళ్ళు, చెల్లెళ్ళు బాగా చదువుకుని పెద్దవాళ్ళయి పెళ్ళిళ్ళు చేసుకుని జీవితాల్లో స్థిరపడ్డారు. వాళ్ళ కుటుంబాలతో వాళ్ళు బిజీ అయిపోయారు. ఎప్పుడైనా, ఏదైనా వారికి అవసరం వస్తే ఈ అక్క గుర్తుకు వస్తుంది.

ఆరేళ్ళ క్రితం మా అమ్మకూడా చనిపోయింది. ఆమె పోయాక నేను దాదాపు ఒంటరిదాన్నే అయ్యాను. తమ్ముళ్ళు, చెల్లెళ్ళు ఎంతసేపూ తమ స్వార్ధంతో డబ్బు పంపించు, బంగారం పంపించు అని అడిగేవారే కానీ ఏనాడూ అక్కా ఎలా వున్నావు? నీ ఆరోగ్యం ఎలా వుంది అని పరామర్శించి పట్టించుకునేవారేకాదు. ఈ కాలం, మనుష్యుల మధ్య అనుబంధాలు, ప్రేమలు కరువైపోతున్నాయి. అమ్మపోయాక ఆ దిగులు ఎక్కువై ఒంటరితనం నన్ను కృంగదీసింది. డయాబెటిక్ పేషెంటును అయిపోయాను. ఇపుడు ఊహించని స్థితిలో నా కాలును కూడా పోగొట్టుకున్నాను. నా జీవితం ఇలా ఈ ఎడారిలో తెల్లవారిపోయింది. కష్టాలు భరించేవారికే తిరిగి వస్తుంటాయేమో? నా కష్టాలకు, కన్నీళ్ళకు అంతం లేదు. ఈ జీవితం ముగిసేంతవరకూ" అంటూ చెప్పడం ఆపి నిట్టూర్చింది రోసీ.

రోసీ కథ విని నా హృదయం బరువైపోయింది.

రోసీ ఒక్కటేకాదు. ఇలా, ఎంతోమంది అమ్మాయిలు తమ జీవితాన్ని, యవ్వనాన్ని, ఫణంగా పెట్టి, సంతోషాన్ని, సుఖాల్ని త్యజించి ఈ ఎడారిలో, గల్ఫ్‌దేశాల్లో ఏళ్ళ తరబడి కష్టపడి పనిచేసి తమ కుటుంబాల్ని ఆదుకుని చివరికి ఒంటరిగా మిగిలిపోయినవారు వున్నారు. తనవారి ఆనందం కోసం తన కుటుంబాన్ని ఆదుకోవడం కోసం తన కోరికల్ని చంపుకుని తన భవిష్యత్తును మరచి క్రొవ్వొత్తిలా కరిగి తనవారికి వెలుగును పంచిన వారు ఎందరో?

మరి ఇపుడున్న ఈ పరిస్థితిలో రోసీ ఒంటరిగా ఎలా జీవిస్తుంది? తనకు తోడుగా ఎవరుంటారు? అనే సందేహాలు నాలో కలిగాయి.

"రోసీ.. మరి నువ్వు ఈ కువైటు దేశానికి వచ్చిన పదిహేనేళ్ళ కాలంలో నువు ఎవర్నీ ఇష్టపడలేదా? మారేజ్ చేసుకోవాలని అనుకోలేదా? ఇక మిగిలిన కాలాన్ని నువు ఒంటరిగా ఎలా గడుపుతావు? పిల్లలన్నా వుంటే నిన్ను జాగ్రత్తగా చూసుకునేవాళ్ళు కదా?" అన్నాను.

"ఎందుకు అనుకోలేదు? నేను కూడా అందరి అమ్మాయిల్లాగే జీవితం గురించి ఎన్నో కలలు కన్నాను. కువైటుకు వచ్చిన ఆరేళ్ళ తరువాత యూసెఫ్ అనే ఈజిప్టు అబ్బాయిని నేను ప్రేమించాను. అతడు కూడా నన్ను ప్రేమించాడు. ఇక్కడే కువైటులోని కోర్టుకు వెళ్ళి ఇస్లాం సాంప్రదాయ పద్ధతిలో మేము పెళ్ళిచేసుకున్నాం. అతడు ముస్లిము కావడంతో నేను కూడా పెళ్ళికోసం ఆ మతాన్ని స్వీకరించక తప్పలేదు. వధూవరుల్లో ఒక్కరు ముస్లిమ్‌లు కాకపోయినా కువైటు కోర్టు ఆ వివాహాన్ని అంగీకరించదు. మతమేదైతేనేం మనిషి కావాలి అనుకున్నాను. ప్రేమే ముఖ్యం అనుకున్నాను నేను.

దాదాపు మూడేళ్ళు మేమిద్దరమూ సంతోషంగా అన్నీ మరచి స్వర్గంలో విహరించాము. అవే నా జీవితం మొత్తం మీద నేను ఆనందంగా గడిపిన రోజులు. కానీ ఇక్కడ ఎడారిలోని ప్రేమలు కలకాలం వెలుగుపంచేవి కావు. ఇక్కడి బంధాలు ప్రేమలు అశాశ్వతమైనవి, తాత్కాలికమైనవి. ఆ విషయం అప్పట్లో నాకు అర్ధంకాలేదు. యూసెఫ్‌తో పీకల్లోతు ప్రేమలో మునిగిపోయాను నేను. ఈ ప్రపంచాన్నే మరిచిపోయాను. నన్ను నేను మనస్ఫూర్తిగా అతనికి సమర్పించుకున్నాను.

అతను ఈజిప్టులోని కైరో పట్టణంలో మనకు ఇల్లు కట్టిస్తాను. మనం వెళ్ళి అక్కడ సెటిల్ అవుదాం అంటూంటే.. ఆ మూడేళ్ళకాలం నా జీతం డబ్బులన్నీ యూసెఫ్‌కే ఇచ్చేసాను. ఇక్కడ పెళ్ళి చేసుకుని నేను జీతం డబ్బు పంపించకపోవడంతో మా ఇంట్లో వాళ్ళు "నేను స్వార్థపరురాలినయ్యానని, నా జీవితం నేను చూసుకున్నానని అంటూ ఆడిపోసుకుని నన్ను ద్వేషించడం మొదలు పెట్టారు"

కానీ నన్ను మనస్ఫూర్తిగా అభినందించింది మాత్రం మా అమ్మే. నా జీవితం కుదుట పడిందనీ - నాకు తోడుగా యూసెఫ్ వున్నాడని సంతోషించిన మా అమ్మ మరుసటి సంవత్సరమే కన్నుమూసింది. ఆ వార్త విని అమ్మను కడసారిగా చూడాలనే కోరికతో వెంటనే బయలుదేరి - అప్పటికప్పుడు పాకిస్తాన్‌కు వెళ్ళిపోయాను.

అక్కడ నావాళ్ళందరూ నన్ను "నువు ఆ ఈజిప్టువాడిని చేసుకున్నావని తెలిసి ఆ బాధతో, దుఃఖంతో అమ్మ చనిపోయింది. అంతా నీవల్లనే అంటూ నిందించారు.

అవసరం తీరిపోయిన తరువాత, అయినవారు కూడా పగవారవుతారేమో? కొండంత దుఃఖాన్ని దిగమింగుకుని నిందలన్నీ మోసుకుంటూ తిరిగి కువైటుకు వచ్చిపడ్డాను నేను. తరువాత యూసెఫ్ తోడిదే లోకంగా, అతని ప్రేమతో అతని స్నేహంతో అన్ని బాధలూ మరిచిపోయి ఆనందంగా బ్రతుకుతున్న వేళ ఒకరోజు అతడు కూడా నన్ను విడిచి ఈజిప్టుకు వెళ్ళిపోయాడు. పెనం మీద నుండి పొయ్యిలో పడ్డట్టయింది నా పరిస్థితి.

తమ కొడుకు కువైటులో పాకిస్తాన్ అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకున్నాడనే విషయం యూసెఫ్ తల్లిదండ్రులకు తెలియగానే "నాన్నకు ఆరోగ్యం బాలేదని, అర్జంటుగా రమ్మని చెప్పి" అతన్ని ఈజిప్టుకు పిలిపించుకున్నారు. అక్కడ అతన్ని బెదిరించి, బ్రతిమాలి, ఏదో విధంగా బలవంతంగా తమ బంధువుల అమ్మాయితో వివాహం జరిపించేసారు. తిరిగి అతడ్ని వాళ్ళు కువైటుకు రానివ్వలేదు. అతడు లేకుండా జీవించడం నాకు దుర్లభమైపోయింది. పదిరోజుల తరువాత అతడు వీలు చేసుకుని చాటుగా, తల్లిదండ్రులకు తెలియకుండా నాకు ఫోను చేసి జరిగిన విషయం చెప్పి బాధపడ్డాడు. విన్న ఆ క్షణమే నేను జీవశ్చవాన్నైపోయాను. నా జీవితంలో ఇది అతి పెద్ద షాకు. నా కలలన్నీ కల్లలై పోయాయి. తట్టుకోలేకపోయాను. నా ఆరోగ్యం బాగా పాడయిపోయింది. నేను పట్టించుకోకుండా కేర్ తీసుకోకుండా తొందరగా చనిపోవాలనే కోరికతో స్వీట్స్ బాగా తినేసేదాన్ని. దాని ఫలితమే ఈ దుస్థితి. చనిపోవాలి అను కోరుకున్నాను కానీ కాలును కోల్పోతానని అనుకోలేదు. యూసెఫ్ లేని నా జీవితం వ్యర్థం లలీ. నాకు బ్రతకాలని లేదు. కానీ ఏదో ఒక రోజు అతడు తిరిగి నాకోసం వస్తాడు అనే ఆశ నన్ను బ్రతికిస్తోంది. లేకపోతే ఎపుడో చనిపోయేదాన్ని. నా జీవితం, నా కష్టాలు, ఒంటరితనం ఎవరికీ వద్దు" అంటూ వెక్కి వెక్కి ఏడవడం మొదలు పెట్టింది రోసీ.

రోసీని ఎలా ఓదార్చాలో నాకు ఏం మాట్లాడాలో అర్థం కాలేదు. ఏం చెపితే ఆమె దుఃఖం తగ్గుతుంది? ఆమె రోదన చూసిన నా కళ్ళు కూడా నీళ్ళను నిండా నింపుకున్నాయి.

"రోసీ ధైర్యం తెచ్చుకో! ఏడవకు" అన్నాను.

భరించలేని బాధ నా హృదయాన్ని పట్టుకుని కుదిపేసింది. నాకే గనుక శక్తి వుంటే రోసీ వేదనని, కష్టాన్ని ఒక్క మాటతో అలా తుడిచేయగలిగితే ఎంత బాగుంటుంది అనిపించింది.

"నీకు ఇంకో విషయం కూడా చెప్పాలి లలీ! మా అమ్మమ్మ కూడా నాలాగే మా తాతయ్య కోసం ఎదురుచూసి కృంగిపోయి తొందరగా చనిపోయింది. భారతదేశానికి స్వతంత్రం రాగానే బ్రిటిష్ దొర అయిన మా తాత మా అమ్మమ్మకు మాట మాత్రం చెప్పకుండా బ్యాగు సర్దుకుని లండన్‌కు వెళ్ళిపోయాడు. ఆయనమీద దిగులుతో, ఆయనను మరలా ఒక్కసారి చూడాలనే కోరికతో మళ్ళీ ఏదో ఒకరోజు తిరిగి వస్తాడేమో అనే ఆశతో ఎదురు చూస్తూనే కాలం గడిపింది. అంతులేని ఆవేదనతో ఆ స్త్రీ హృదయం ఆయన కోసం పరితపిస్తూ అదిగో నా దొర వస్తున్నాడు అని కలవరిస్తూ ఆమె ప్రాణం ఆయన కోసం ఊగిసలాడుతుండగా మా చిన్నతనంలో పాకిస్తాన్‌లోనే ఆమె కన్నుమూసింది."

స్త్రీ హృదయం ఎంత గొప్పది? స్త్రీ ప్రేమ ఎంత ఉన్నతమైనది కదా! పురుషుడు తన వాంఛలను తీర్చుకున్నాక తేలికగా మరిచిపోయి తనదారిన తాను వెళ్ళిపోతాడు. కానీ స్త్రీ తన ప్రేమను, హృదయాన్ని, ప్రాణాన్ని, సమస్తాన్ని అతనిలో నిలుపుకుని అతన్ని మరిచిపోలేక, బ్రతకలేక, చనిపోలేక ఎంత నరకయాతన అనుభవిస్తుందో కదా?

ఏదైతేనేం యూసెఫ్ మళ్ళీ వస్తాడు, ఈ కళ్ళతో అతన్ని ఒక్కసారి చూస్తాను అనే ఆశ నాలో క్రొత్తజీవం పోసి ముందుకు నన్ను నడిపిస్తుంది తెలుసా? అందుకే నేను జీవిస్తాను. ఇంకా కొన్ని సంవత్సరాలు ఈ కువైటులో అతని కోసం ఎదురు చూస్తూ కాలం గడుపుతాను" ఎంతో ధీమాగా, ధైర్యంగా, మెరిసే కళ్ళతో ఈ మాటలు చెప్పింది రోసీ. యూసెఫ్ పట్ల ఆమెకున్న ప్రేమకు, అతన్ని చూడాలనే ఆమె పట్టుదలకు నాకు సంతోషం కలిగింది.

ఇంతలో డ్యూటీలో ఉన్న నర్సులు రోసీకి బి.పి, షుగర్ చెక్ చేయడానికి గదిలోకి రావడంతో మాటలు చాలించి మేమున్న స్థితినుండి బాధనుండి తేరుకుని కుదుటపడ్డాము.

ఆ రోజుకి విజిటింగ్ అవర్స్ అయిపోవడంతో నేను లేచి నిలబడి "రోసీ నీ కథ వినిపించినందుకు చాలా కృతజ్ఞతలు. నీవు చాలా గొప్పదానివి తెలుసా? నీలాంటి వాళ్ళు ఈ ప్రపంచంలో చాలా అరుదుగా వుంటారు నీ ఆరోగ్యం జాగ్రత్త. మళ్ళీ తొందరలో కలుద్దాం, కబుర్లు చెప్పుకుందాం. సరేనా! " అంటూ.. నేను సెలవు తీసుకున్నాను.

ఈ సంఘటన జరిగి దాదాపు ఐదేళ్ళు గడిచాయి. ఒక కాలులో సగం భాగం లేకపోయినా ధైర్యం కోల్పోకుండా ఇంకా మా సెంట్రల్ లాండ్రీలో రోసీ పనిచేస్తూనే ఉంది. మా జనరల్ మేనేజరు మంచివాడు కావడంతో రోసీ దయనీయమైన స్థితిని చూసి జాలిపడి తన ఉద్యోగాన్ని అలాగే కంటిన్యూ చేయమని చెప్పాడు. రోసీకి అనువుగా వుండి, సులభంగా కూర్చుని చేసే పనులన్నింటినీ చేసుకోమని ధైర్యం చెప్పాడు. కువైటులో వుండి పనిచేసుకునే అవకాశం కలిగివున్నందుకు రోసీ చాలా సంతోషించింది. చక్రాల కుర్చీలో కూర్చుని లాండ్రీ అంతా కలియతిరుగుతూ తన పని హుషారుగా చేసుకుంటూ ఉంటుంది. కుర్చీలో కూర్చునే బట్టలు ఇస్త్రీ చేయడం, మడిచి బాక్సుల్లో పెట్టడం, హేంగర్‌లకు తగిలించి స్టాండుకు అమర్చడం బిల్లులు రాయడం, ఫోను కాల్స్ రిసీవ్ చేసుకోవడం లాంటి పనులన్నీ చాలా సులభంగా చేసుకుంటుంది. అక్కడ పని చేసేవారికి, తనకు వున్న సీనియారిటీతో తగిన సలహాలు ఇస్తూ వారికి తగిన సహాయం అందిస్తూ రోసీ మంచి పేరు తెచ్చుకుంది.

తమ బట్టల కోసం లాండ్రీ లోపలికి వెళ్ళిన ప్రతిఒక్కరూ రోసీని పలకరించి మాట్లాడనిదే బయటకి రాలేరు.

కనిపించిన ప్రతివారినీ ప్రేమగా, ఆప్యాయంగా పలకరిస్తుంది రోసీ. సాటిమనిషిగా ఇతరులకు మనం ఏం ఇవ్వగలం? సులభంగా, కష్టంటం లేకుండా, ఖర్చులేకుండా ఇవ్వగలిగేది, పంచుకోగలిగేది, ఒక చిరునవ్వు, ఒక మంచి పలకరింపే కదా? అంటుంది.

ఒక కాలు లేకపోయినా ఆ లోటును ఆమె ఎన్నడూ పట్టించుకోలేదు. తన పనులన్నింటినీ తానే చక్కగా చేసుకుంటూ సంతృప్తిగా, సంతోషంగా జీవిస్తోంది రోసీ. అప్పుడప్పుడూ యూనిఫామ్ కోసం లాండ్రీలోకి వెళ్ళినపుడు రోసీని పలకరించి "నువ్వు గ్రేట్ నిన్ను చూసి నేను చాలా నేర్చుకోవాలి" అంటే తను అస్సలు ఒప్పుకోదు. "లలీ నీకంటే నేనేమి గ్రేట్ కాదు" అంటుంది.

"రోసీ ఇంకా స్వీట్స్, కేక్స్ తింటున్నావా? " అని అడిగితే బదులుగా "నో.. ఓన్లీ సలాడ్స్" అంటుంది నవ్వుతూ.

ఇప్పటికీ ఇంకా ఏం ఆశతో, ఏదో ఒకరోజు యూసెఫ్ తిరిగి వస్తాడని, అతన్ని ఒక్కసారైనా చూడాలనే కోరికతో రోసీ కువైటులో కాలం గడుపుతోంది. యూసెఫ్‌ను మరిచిపోవడం రోసీకి అసాధ్యమైన పని.

ప్రేమ ఎంత గొప్పది? అది ఎన్నో అద్భుతాలను చేస్తుంది.

ప్రేమ ప్రాణాల్ని కూడా నిలబెడుతుంది. జీవితకాలాన్ని కూడా పొడిగిస్తుంది.

ప్రేమ అనిర్వచనీయమైన జ్ఞాపకాలను, అందమైన అనుభూతుల్ని మూటగట్టి హృదయానికి అందిస్తుంది. ఆ ఆనందంతో జీవితాన్ని గడపమంటుంది.

'రోసీ' లోని ప్రేమే, ఆమెకు ఎంతో శక్తిని ఇచ్చి యూసెఫ్ కోసం ఎదురుచూసేట్లు చేస్తోంది. ఆమెను ముందుకు నడిపిస్తోంది.

భార్యాపిల్లలతో ఈజిప్టులోని కైరో పట్టణంలో సుఖంగా, సంతోషంగా జీవిస్తున్న యూసెఫ్ రోసీ కోసం కువైటుకు తిరిగి వస్తాడు అనుకోవడం ఒట్టి భ్రమ మాత్రమే. ఈ విషయం నాకేకాదు. అందరికీ తెలుసు. కానీ రోసీ మాత్రం అతడు తిరిగివస్తాడనే నమ్మకంతోనే జీవిస్తోంది - మరి, రోసీ కోరిక ఎపుడు నెరవేరుతుందో, ఆ అందమైన రోజు ఎపుడు ఆమె ముందుకు తరలి వస్తుందో? వెనుతిరిగి చూడకుండా ఎక్కడా ఆగకుండా ముందుకు కదిలిపోయే ఆ కాలమే నిర్ణయించాలి.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments